

JÓNA DÁVID

Téli fák

Manöken-fák az országút-kifutón,
a siető autók reflektorjai hajtják,
ha nincs fény, visszadermednek,
s a kormos eget tartják.

Zsebemben sál kanyarog,
kabátanya méhében ül,
már a télben dideregnek a napok,
a képzelet kályhalapján gesztenye sül.

Szeretni

Szeretni sokféleképpen.
Lehet.
Hál'Istennek nem.
Vagyunk egyformák.

JÓNA DÁVID

Várok

Egész életemben várok,
egy telefonhívásra, zöld lámpára, napos időre,
várok egy ismerős arcra, lelkem akarta hőre.

Várok a gólra, a változásra, egy mozdulatra, egy döntésre,
arra, hogy elindulhassunk, s várok a megérkezésre.

A kapásra, a refrénre, a gyógyulásra,
egy nyitott ajtóra, egy újabb feladatra,
egy érdekmentes társulásra,
és végre egy megbukott árulásra,
ahol meztelenség vár az álruhásra.

Várok valamire, arra, hogy elkezdődjön,
hogy vége legyen,
hogy végre legyen....

Várok arra, hogy összegyűljön, hogy elfogyjon,
hogy megerősödjön, hogy válasszon, hogy elkopjon,
hogy adjon, hogy megmaradjon,
hogy álljon meg, hogy szaladjon.
várok egy újabbat, egy mást,
mert nem értem, miért ez...

Ady gazdagságot ígér annak,
ki várni tud, s várni érez.

Várok az alkalomra, egy igaz hitre, barátságra,
egy megálmodott állomásra,
várok egy bocsánatra, egy vallomásra,
egy nem felesleges önfeláldozásra,
egy őszinte találkozásra,
úgy várok rá, mint fonatra a rokka,
várok igaz kérdésekre, s igaz válaszokra.